

Sygn. akt II K 6/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: sędzia SO Marcin Buzdygan

Ławnicy: Marzena Gołda

Katarzyna Marek

Protokolant: Joanna Niedźwiedź

przy udziale Prokuratora Edyty Chłędzyńskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 15 czerwca 2020 roku, 20 lipca 2020 roku

sprawy **A. M.**

syna S. i M. z domu P., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

W dniu 3 maja 2018 roku w C. przemocą polegającą na zasłonięciu ręką twarzy i wepchnięciu siłą do klatki schodowej usiłował zgwałcić małoletnią poniżej lat 15 N. B. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na krzyk, wrywanie się pokrzywdzonej i jej ucieczkę przy czym zarzucany czyn popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od (...) roku do (...) roku kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 czerwca 2010 roku sygn. akt IV K 670/08, czyli w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk i art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. uznaje oskarżonego **A. M.** za winnego tego, że w dniu 03 maja 2018 roku w C. stosując wobec małoletniej N. B. (lat 12) przemoc polegającą na złapaniu jej za tułów, zasłonięciu dłonią jej ust, wepchnięciu siłą do klatki schodowej, usiłował zgwałcić ją poprzez doprowadzenie do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonej i jej ucieczkę, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 czerwca 2010 roku sygn. akt IV K 670/08 za przestępstwo m.in. z art. 197 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w związku z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 62 kk nakazuje aby orzeczoną karę pozbawienia wolności oskarżony **A. M.** odbywał w systemie terapeutycznym dla sprawców uzależnionych od alkoholu oraz dla sprawców którzy dopuścili się przestępstwa w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych;
3. na podstawie art. 41a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego **A. M.** środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną N. B. oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość 50 (pięćdziesięciu) metrów na okres 5 (pięciu) lat;

4. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **A. M.** obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1 wyroku zasądając od oskarżonego **A. M.** na rzecz pokrzywdzonej N. B. kwotę 4.000 (cztery tysiące) zł;

5. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/568/18/P k. 789 - 790 akt: pod pozycją 14 – 23, 32 oskarżonemu A. M., pod pozycją 28 - 30 K. B.;

6. na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. W. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. M. wraz z należnym podatkiem od towarów i usług;

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów procesu, którymi obciąża Skarb Państwa.

Marzena Gołda SSO Marcin Buzdygan Katarzyna Marek

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 6/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. M.	punkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 03 maja 2018 roku w godzinach popołudniowych oskarżony A. M. udał się na ulicę (...) w C.. Około godziny 19.15 oskarżony A. M. znajdował się przy bloku zlokalizowanym przy ulicy (...). Wówczas do klatki schodowej tego bloku wchodziła dziewczynka w wieku lat 12 - N. B.. N. B. za pośrednictwem domofonu poprosiła swojego ojca o otwarcie drzwi do klatki, po czym zaczęła wchodzić do klatki schodowej. Oskarżony A. M. znajdował się tuż za małąletnią N. B. i w momencie gdy wchodziła do klatki zaatakował ją od tyłu. Oskarżony A. M. chwycił N. B. w pól i zakrył ręką jej usta i twarz, siłą popchnął ją do wnętrza klatki schodowej. Kiedy trzymał ją w wyżej opisany sposób, drugą rękę przesunął w dół wzdłuż uda usiłując złapać małąletnią pokrzywdzoną za krocze, równocześnie ciągnął ją w kierunku</p>	<p>zeznania świadka K. B.</p>	<p>k. 75-76, 526-529, 894, 1183</p>	

schodów. Wówczas N. B. zaczęła krzyczeć i wrywać się, co spowodowało, że oskarżony puścił ją i wybiegł z klatki. N. B. po uwolnieniu się pobiegła do swojego mieszkania, gdzie o zdarzeniu opowiedziała ojcu – K. B.. Po upływie pewnego czasu K. B. wyszedł na dwór i penetrował okolice bloku w poszukiwaniu oskarżonego, lecz bezskutecznie. W dniu 5 maja 2018 roku w C. na ulicy (...) oskarżony A. M. zaatakował w podobny sposób V. B. w wieku lat 9. Dzięki szybkiej reakcji ojca dziewczynki – A. B. zdołał on złapać oskarżonego, powalić go na ziemię i przytrzymywać do czasu przyjazdu funkcjonariuszy Policji. Zatrzymanie oskarżonego widziała małaletnia pokrzywdzona N. B. będąca w towarzystwie swojego ojca. W momencie, gdy oskarżony został podniesiony z ziemi i N. B. zobaczyła jego twarz wystraszyła się i zaczęła płakać.

Oskarżony A. M. został skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 czerwca 2010 roku sygn. akt IV K 670/08 za przestępstwo m.in. z art. 197 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od (...) roku do (...)

roku i od (...) roku do (...) roku.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 25 kwietnia 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 180/18 A. M. został uznany winnym tego, że w dniu 5 maja 2018 roku w C. przemocą polegającą na złapaniu za tułów, zasłonięciu dłonią ust, wepchnięciu siłą do klatki schodowej, po zerwaniu spodni doprowadził dziewięcioletnią V. B. do obcowania płciowego poprzez dotykaniem rękami jej warg sromowych i łechtaczki dokonując palcami dłoni penetracji pochwy na skutek czego V. B. doznała stłuczenia krocza z krwawieniem z tkanek miękkich, otarcia i krwawych wysięków na łechtaczce i wargach sromowych, otarcia i przekrwawienia błony dziewiczej oraz otarcia naskórka łopatki lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres do dni 7, przy czym zarzucany czyn popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od (...) roku do (...) roku kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 czerwca 2010 roku sygn.

akt IV K 670/08. Przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 kk w związku z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności.		
zeznania świadka N. B.	k. 195-199, 200, 223, 338-340	
zeznania świadka K. M. (2)	k. 941-942, 1184	
zeznania świadka A. B.	k. 49-51, 111-112, 893-894, 1196	
analiza bilingu telefonu oskarżonego	k. 699-703	
opinia biegłego psychologa	k. 328-330, 385-386	
odpis aktu urodzenia	k. 933	
protokół oględzin	k. 99-103, 233-236	
nagranie	k. 163	
odpis wyroku	k. 239-242	
dane o karalności	k. 1174	
opinie dotyczące oskarżonego	k. 367-369, 456-460, 482-503, 714-719, 957-958	

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWÓDÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania świadka N. B.	Sąd uznał te zeznania za całkowicie wiarygodne. Sam fakt, że jest ona pokrzywdzoną w sprawie nie wpływa negatywnie na ocenę jej zeznań, bowiem w braku innych przesłanek, fakt ten nie jest wystarczający do odmówienia wiary jej zeznaniom. Podkreślić należy, że świadek w chwili zdarzenia i składania zeznań miała 12 lat, a więc przede wszystkim przeżywała to traumatyczne zdarzenie i pełna była obaw, co do tego, czy coś podobnego może spotkać ją ponownie.	

W ocenie zeznań N. B. należy się posiłkować opinią biegłej psycholog, z której wynika, że funkcjonowanie małoletniej przebiega w normie, jest adekwatne do wieku, nie występują u niej zaburzenia treści, ani toku myślenia, nie zaobserwowano zakłóceń stanu psychicznego. Ponadto biegła stwierdziła, że sprawności poznawcze świadka związane ze spostrzeganiem, zapamiętywaniem oraz odtwarzaniem spostrzeżeń funkcjonują prawidłowo i w tym kontekście zeznania można uznać za wiarygodne. Z opinii wynika również, że świadek nie przejawia skłonności do konfabulowania. Oczywistym jest dla Sądu, że brak było po stronie małoletniej pokrzywdzonej motywu celowego pomówienia oskarżonego. Bardzo istotne znaczenie dla oceny zeznań pokrzywdzonej ma również kwestia rozpoznania przez nią osoby oskarżonego, jako sprawcy, który zaatakował ją w dniu 03 maja 2018 roku. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania sposobu przeprowadzenia okazania w dniu 30 maja 2018 roku, jak też prawidłowości rozpoznania przez N. B. osoby oskarżonego. Podkreślenia wymaga, iż

		<p>z przebiegu tej czynności wynika jednoznacznie, iż N. B., wskazując na osobę oskarżonego, była pewna, iż jest to mężczyzna, który zaatakował ją w dniu 03 maja 2018 roku. Ponadto to wskazanie na osobę oskarżonego korelowało z zachowaniem małoletniej w dniu 05 maja 2018 roku, gdy była świadkiem zatrzymania oskarżonego przez A. B.. Z zeznań K. B. wynika niezbicie, iż ówczesne zachowanie jego córki wskazywało jednoznacznie, iż zatrzymywany oskarżony napadł na nią dwa dni wcześniej. Na potwierdzenie tych relacji można przywołać również zeznania świadka A. B., który widział wówczas N. B. i zeznał, że stała ona w takiej odległości od oskarżonego, że mogła dokładnie widzieć jego wygląd i ewentualnie rozpoznać go. Wszystkie te okoliczności wskazują jednoznacznie, że zeznania świadka N. B. są całkowicie i w pełni wiarygodne, a co za tym idzie stanowiły one podstawę ustaleń Sądu odnośnie przestępczego zachowania oskarżonego.</p>	
zeznania świadka K. B.	Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale		

	<p>dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Sam fakt, że jako przedstawiciel ustawowy małoletniej pokrzywdzonej w sprawie był zainteresowany w określonym jej rozstrzygnięciu nie stanowi przyczyny uzasadniającej odmówienie wiary jego zeznaniom. Podkreślić należy, iż nie czerpał on żadnej korzyści z określonego rozstrzygnięcia sprawy i nie miał szczególnego interesu w złożeniu zeznań niekorzystnych dla oskarżonego.</p>	
<p>zeznania świadka K. M. (2)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Podkreślić należy, iż świadek nie był w żaden sposób zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy.</p>	
<p>zeznania świadka A. B.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd</p>	

	ustalając stan faktyczny sprawy. Podkreślić należy, iż świadek nie był w żaden sposób zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego A. M.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem zmierzają one jedynie do uniknięcia odpowiedzialności karnej i pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny i który uznał za wiarygodny. Wyjaśnieniom oskarżonego, przeczą zeznania świadków K. B., N. B., K. M. (2) i A. B.. Z zeznań świadków wynika jednoznacznie, iż to oskarżony A. M. zaatakował małoletnią N. B. w sposób przez nią opisany. Głównym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego i przeczącym jego wyjaśnieniom są zeznania małoletniej pokrzywdzonej N. B., która w dniach 05 maja	

i 30 maja 2018 roku rozpoznała oskarżonego, jako sprawcę, który ją zaatakował. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego są wewnątrznie sprzeczne, albowiem składając po raz pierwszy wyjaśnienia podał on, że w dniu 03.05.2018 roku przebywał cały czas w domu i nigdzie nie wychodził, by w toku trzeciego przesłuchania stwierdzić, że w tych dniach chodził po tym osiedlu chcąc ukraść rower. Oskarżony nie potrafił wytłumaczyć tych sprzeczności w logiczny sposób i jest dla Sądu oczywistym, że obie wersje podane przez oskarżonego miały jedynie na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Jeśli chodzi o datę 03 maja to wiarygodne jest jedynie twierdzenie oskarżonego, iż przebywał w okolicy ulicy (...), co potwierdzają zeznania świadka K. M. (2) i analiza bilingu telefonu oskarżonego, lecz wskazany przez niego cel pobytu nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać w tym miejscu należy, iż oskarżony twierdził również, że w dniu 05 maja 2018 roku znajdował się w tej samej okolicy w celu spotkania się z nieustalonym mężczyzną. Ta jego wersja została obalona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie w sprawie II K 180/18. Podkreślić

	<p>należy, że obie wersje oskarżonego odnośnie celu jego wizyt w okolicach ul. (...) w dniach 03 i 05 maja były całkowicie gołosłowne i nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Posiłkując się ustaleniami Sądu poczynionymi w sprawie II K 180/18 dodać należy, iż sposób działania sprawcy w obu tych przypadkach był identyczny, dotyczył tego samego niewielkiego terenu – miał miejsce na tej samej ulicy, dotyczył dziewcząt w zbliżonym wieku, co do których oczywistym było, że ich możliwości obronne są ograniczone. Porównanie tych dwóch zdarzeń prowadzi do oczywistego wniosku, iż w obu tych przypadkach sprawcą napaści na małoletnie pokrzywdzone był ten sam mężczyzna – oskarżony A. M..</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	punkt 1 wyroku	A. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony A. M. użył wobec małoletniej pokrzywdzonej N. B. przemocy polegającej na złapaniu jej za tułów, zasłonięciu dłonią jej ust, wepchnięciu siłą do klatki schodowej. Takie zachowanie oskarżonego wypełnia definicję zgodnie z którą „Przemoc to oddziaływanie środkami fizycznymi nakierowane na przełamanie lub uniemożliwienie oporu ofiary i mające na celu niedopuszczenie do swobodnego powstania i wykonania aktu wolitywnego ofiary, albo nastawienie jej procesów motywacyjnych w kierunku zachowania pożądanego przez sprawcę” (Kodeks karny Część szczególna, pod red. A Zolla, Zakamycze 1999, str. 514). Dla zaistnienia przemocy konieczny jest opór ofiary. W niniejszej sprawie pokrzywdzona stawiała opór oskarżonemu szarpiąc się z nim, usiłując się wyrwać z jego uścisku, krzycząc. Oskarżony swoim</p>			

zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy zmierzał bezpośrednio do doprowadzenia pokrzywdzonej do obcowania płciowego, o czym świadczy fakt, że przesunął jedną rękę z brzucha pokrzywdzonej w dół wzdłuż uda usiłując złapać małąletnią pokrzywdzoną za krocze. Skutek ten nie został jednak osiągnięty przez niego albowiem pokrzywdzona stawiała opór i w efekcie szarpania się z oskarżonym udało się jej wyrwać z jego uścisku i uciec w kierunku swojego mieszkania. Mamy więc tu do czynienia z usiłowaniem dokonania zgwałcenia. Nadmienić należy, iż sposób działania oskarżonego w odniesieniu do małąletniej N. B. był identyczny jak w przypadku czynu, którego dopuścił się na szkodę małąletniej V. B., za który został skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 180/18. W przypadku małąletniej V. B. oskarżony zdołał osiągnąć swój cel doprowadzając pokrzywdzoną do obcowania płciowego poprzez dotykaniem rękami jej warg sromowych i łechtaczki oraz dokonując palcami penetracji pochwy. Zauważyć należy, iż V. B. miała zaledwie 9 lat, a więc była młodsza od N. B. o 3 lata, jej możliwości obronne były

zdecydowanie mniejsze niż N. B. i nie była ona w stanie powstrzymać oskarżonego przed dokonaniem penetracji jej pochwy. Z kolei możliwości obronne N. B. były z pewnością większe i dzięki nim zdołała uchronić się przed doprowadzeniem do obcowania płciowego. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w obu tych przypadkach miał taki sam cel – zaspokojenie swojego popędu płciowego poprzez doprowadzenie małoletnich do obcowania płciowego, chociażby poprzez penetrację ich narządów płciowych. Sposób działania oskarżonego opisany przez N. B. – przesuwanie ręki po jej udzie w dół, w kierunku krocza – świadczy jednoznacznie o tym, że zmierzał on wprost do penetracji jej pochwy. Dokonanie takiej penetracji stanowi niewątpliwie obcowanie płciowe w rozumieniu art. 197 § 1 kk. W myśl ugruntowanych w orzecznictwie i doktrynie poglądów „przez **obcowanie płciowe**, o którym mowa w § 1, należy rozumieć nie tylko akty spółkowania, lecz także jego surogaty. Chodzi o stosunki analogiczne do spółkowania, prowadzące (lub mogące prowadzić) do zaspokojenia popędu płciowego; w szczególności w grę wchodzi stosunki oralne

i analne (Warylewski, Przystępstwa przeciwko..., s. 52). Także stosunki homoseksualne mieszczą się w pojęciu obcowania płciowego. Dla bytu obcowania płciowego konieczne jest zaangażowanie w nie organów płciowych chociaż jednej osoby - sprawcy lub pokrzywdzonego (Warylewski (w:) Wąsek I, s. 778)." (teza 4 w Komentarz do art. 197 Kodeksu karnego autorstwa Marka Mozgawy LEX 2014). Na poparcie tego stanowiska można przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2008 roku, w którym stwierdzono, iż „penetracja narządów płciowych przekracza granice "innej czynności seksualnej", naruszając w wyższym stopniu wolność człowieka, niż odpowiadające temu pojęciu dotykanie tych narządów." (sygn. III KK 47/08, LEX nr 438423). Podobnie wypowiedziano się w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19.04.2007 roku (II AKa 40/07, LEX nr 331806), z 16.11.2006 roku (II AKa 328/06, KZS 2007/5/68) oraz z 09.11.2006 roku (II AKa 323/06, KZS 2007/1/62). Oskarżony A. M. dopuścił się tego usiłowania zgwałcenia wobec małoletniej poniżej lat 15, gdyż pokrzywdzona N. B. miała lat 12. W

efekcie czyn oskarżonego został zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 kk w związku z art. 197 § 1 kk. Na poparcie takiej kwalifikacji czynu oskarżonego – powołania art. 197 § 3 pkt 2 kk w związku z art. 197 § 1 kk – można przywołać stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.10.2019 roku w sprawie II AKa 400/19 (utrzymującego częściowo w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie w sprawie sygn. akt II K 180/18), w którym stwierdzono, iż: „kwalifikowany typ przestępstwa zgwałcenia odnosi się zarówno do typu podstawowego określonego w § 1, jak i w § 2 art. 197 k.k. Wskazanie zatem jedynie § 3 art. 197 k.k. nie wyjaśnia, czy sprawca dopuścił się zgwałcenia w postaci obcowania płciowego czy też innej czynności seksualnej. Dla uzyskania zgodności między opisem czynu a podstawą skazania konieczne jest odwołanie się w kwalifikacji prawnej typów kwalifikowanych zgwałcenia do typu podstawowego, którego znamiona realizuje jednocześnie typ kwalifikowany. W wypadku zgwałcenia pedofilskiego polegającego na obcowaniu płciowym z

ofiara w podstawie skazania należy wskazać art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach: z dnia 30 marca 2006 r., II AKa 80/06, LEX nr 191757; z dnia 23 lipca 2015 r., II AKa 247/15, LEX nr 1842337; wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie: z dnia 27 stycznia 2000 r., II AKa 247/99; z dnia 27 maja 2003 r., II AKa 56/03, KZS 2005/11/52).”

Oskarżony działał tu z zamiarem bezpośrednim albowiem, jak już opisano powyżej, stosował przemoc w celu przełamania oporu pokrzywdzonej i doprowadzenia jej do obcowania płciowego, o czym świadczy powyższa analiza.

Powyższego czynu oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 czerwca 2010 roku sygn. akt IV K 670/08 za przestępstwo m.in. z art. 197 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od (...) roku do (...) roku i od (...) roku do (...) roku. Należy więc stwierdzić, że oskarżony odbył powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Po raz ostatni oskarżony odbywał tę karę w okresie do (...) roku,

<p>a więc od jej odbycia do chwili popełnienia przestępstwa na szkodę N. B. nie upłynęło 5 lat. Karę powyższą oskarżony odbywał za przestępstwo zgwałcenia, a więc za przestępstwo podobne do obecnie mu przypisanego. W efekcie koniecznym stało się zakwalifikowanie czynu oskarżonego również z art. 64 § 1 kk.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. M.	1	1	<p>Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę wysoką społeczną szkodliwość tego typu czynów, uprzednią karalność oskarżonego, powtarzalność jego działania.</p> <p>Sąd nie znalazł szczególnych okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonego.</p>
A. M.	2	1	<p>Sąd na podstawie art. 62 k.k. orzekł, iż kara łączna pozbawienia wolności ma być odbywana przez oskarżonego w systemie terapeutycznym dla sprawców uzależnionych od alkoholu oraz dla sprawców, którzy dopuścili się przestępstwa w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych. Orzekając powyższe sąd wziął pod uwagę wnioski wpływające z opinii biegłych psychiatrów i seksuologów, w których wskazywali oni na konieczność podjęcia leczenia przez oskarżonego w takim systemie.</p>

A. M.	3	1	<p>Oskarżony A. M. dopuścił się przestępstwa przeciwko wolności seksualnej na szkodę małoletniego, za które wymierzono mu karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W takiej sytuacji, w myśl art. 41a § 2 kk, Sąd orzeka zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy Sąd uznał za stosowne orzec wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną N. B. oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość 50 (pięćdziesięciu) metrów na okres 5 (pięciu) lat. Środek karny w takiej postaci skutecznie zabezpieczy pokrzywdzoną przed ewentualnymi niepożądanymi zachowaniami oskarżonego. W ocenie Sądu taki kształt orzeczonego środka karnego jest wystarczający dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego oraz</p>
-------	---	---	---

			<p>zabezpieczenia interesów pokrzywdzonej. Należy mieć na uwadze, iż wyrokiem zapadłym w sprawie II K 180/18 orzeczono wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym, który będzie realizowany po odbyciu przez niego orzeczonych kar pozbawienia wolności. Przewidywany okres pozostawania oskarżonego w izolacji jest, więc na tyle długi, iż nie ma potrzeby stosowanie wobec niego dodatkowych zabezpieczeń w postaci dozoru elektronicznego i zakazu opuszczania miejsca.</p>
A. M.	4	1	<p>Ponadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. M. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1 wyroku zasądając od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej N. B. kwotę 4.000 (cztery tysiące) zł. Niewątpliwie krzywda, jaką wyrządził oskarżony pokrzywdzonej jest znaczna, gdyż doznała ona traumatycznego przeżycia, które zapewne wywołało u niej lęk przed otoczeniem i mogło mieć wpływ na jej dalszy rozwój psychiczny. Stwierdzić można, iż stopień</p>

			wyrządzonej jej krzywdy, która determinuje wysokość należnego zadośćuczynienia, był znaczny.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. M.	5	1	Sąd na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/568/18/P k. 789 - 790 akt: pod pozycją 14 - 23, 32 oskarżonemu A. M., pod pozycją 28-30 K. B., albowiem stanowiły one ich własność, zostały zatrzymane w celu przeprowadzenia czynności dowodowych i jako zbędne dla postępowania karnego podlegają zwrotowi.
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. W. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. M. wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, biorąc pod uwagę ilość terminów rozpraw oraz nakład pracy.	
7	Wyżej opisane środki karne zastosowane wobec oskarżonego oraz orzeczona kara bezwzględna wskazują na niecelowość obciążania oskarżonego kosztami procesu.	
7. Podpis		
30.07.2020 roku		